

19de JAARGANG, NR. 355
5 APRIL 2021

IN DIT NUMMER:

1 BERICHTEN

5 JAZZ OP PAPIER

6 JAZZ OP DE PLAAT

Amstel Big Band, Belmondo Quintet,
Der Verboten, Doppler Trio,
Tower of Power, Sam Newbould,
Greg Lamy, Loet van der Lee e.a.

EN VERDER (ONDER MEER):

17 Overzicht overleden jazzmusici

18 Europe Jazz Media Chart April

17,5 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 – 01 03 2021

NR. 356 KOMT 26 APRIL UIT

BERICHTEN

Vijftigste Moers Festival

gaat met Pinksteren sowieso door

De vijftigste editie van het Moers Festival – vlak over de grens bij Venlo – gaat sowieso door tijdens de Pinksterdagen. In ieder geval evenals vorig jaar met een livestream, maar de organisatie hoopt dat ook het publiek de optredens kan bijwonen. Het festival krijgt twee hoofdpodia en wordt deels in de open lucht in het Schlosspark van Moers gehouden. Er zal genoeg ruimte voor de bezoekers zijn om op voldoende afstand van elkaar te blijven. Vanwege de coronalockdown

Sylvie Courvoisier. (Foto: Caroline Mardok)

luit het motto deze keer: Der Kampf um die Zukunft! Onder anderen het David Murray Trio, het trio Joëlle Léandre/Lauren Newton/Myra Melford, drummer Han Bennink, pianiste **Sylvie Courvoisier**, Le Grand Sbam en ONCEIM treden op. Het Moers Festival 2021 is van 21 tot en met 24 mei.

Meer info: www.moers-festival.de

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

Herbie Hancock zegt Europese tournee af en komt niet op Gent Jazz

Vanwege de coronapandemie gaat een streep door de Europese tournee van toetsenist **Herbie Hancock** (80). Hij treedt daardoor 10 juli ook niet op tijdens het festival Gent Jazz. "With the health and safety of Herbie, the band, and the crew in mind, it is with great regret that we inform you that Herbie Hancock's 2021 European concert performances are cancelled", zo meldt zijn management. Hancock trad voor het laatst eind 2019 op. Festivaldirecteur

Herbie Hancock op het North Sea Jazz Festival 2010. (Foto: Joke Schot)

Bertrand Flamang houdt zijn hart vast voor zijn zomerfestival: "Herbie Hancock is de eerste concrete annulatie, maar ik hoor van veel artiesten dat de onzekerheid in België en andere landen snel moet verdwijnen", zegt de organisator 24 maart op nieuwsblad.be, "zo'n tournee is een hele operatie, dat zet je niet op als het misschien niet mag doorgaan. Hopelijk krijgen we van de regering snel duidelijkheid over wat er mogelijk is voor de festivals. Als kleiner festival kunnen we sneller schakelen. Er komt dit jaar een Gent Jazz op dezelfde datum, uiteraard binnen de grenzen van wat er mogelijk is."

SPOTIFY AFSPEELLIJST JF 355

Wij maakten voor u een Spotify-afspeellijst met nummers uit de in deze Jazzflits op pagina 6 en verder besproken platen. Klik hier om te luisteren: <https://spoti.fi/3rizvq2>

Het Brussels Jazz Orchestra sluit 30 mei de balkoneditie van het Brussels Jazz Weekend af. (Foto: Marco Mertens)

BRUSSELS JAZZ WEEKEND KRIJGT BALKONEDITIE

Omdat het Brussels Jazz Weekend eind mei als groot-schalig festival niet door kan gaan, bieden de organisatoren een zogenaemde balkoneditie als alternatief aan. Op zaterdag 29 en zondag 30 mei kunnen jazzliefhebbers op de fiets stappen om elk uur in een andere gemeente van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest een semi-akoestisch openluchtconcert bij te wonen dat op een balkon wordt gegeven.

Het reguliere Brussels Jazz Weekend is een gratis stadsfestival dat jaarlijks zo'n 300.000 muzikliefhebbers trekt en zo'n tweehonderd concerten omvat. Vorig jaar moest het vanwege de coronacrisis worden geannuleerd, maar dit jaar wilde de organisatie toch iets doen. "We hebben bewust niet geopteerd voor streaming. Live muziek in deze dagen is als vitamine D tijdens de wintermaanden. De mensen hebben nood aan samenzijn. De muzikanten kreunen onder de pandemie, en ook het Brussels toerisme is helemaal stilgevallen. Met de 'Balcony Edition' willen we zowel de toerisme- als de cultuursector een hart onder de riem steken", zo vertelt Steven Palmaers, organisator van het festival. Dat geldt ook voor de wintereditie die het festival dit jaar voor het eerst krijgt. Die is op 11 december. De 'Balcony Edition' wordt op zondagavond afgesloten met een concert van het **Brussels Jazz Orchestra**. Dat zal plaatsnemen op het balkon van het Broodhuis op de Grote Markt in Brussel. Palmaers: "Op die locatie hopen we in 2022 opnieuw een volwaardige festivaleditie neer te zetten".

Julian Lage tekent voor Blue Note

Gitarist Julien Lage gaat platen maken voor het label Blue Note. Op 11 juni verschijnt zijn eerste album daar. Het heet 'Squint' en Lage wordt erop begeleid door bassist Jorge Schroeder en drummer Dave King. Het trio speelde in januari 2020 zes avonden in de Village Vanguard in New York met het idee om daarna de studio in te gaan. De coronapandemie zorgde ervoor dat het anders verliep. Het werd augustus en dat gaf Lage de gelegenheid om in de zomer nog aan het materiaal te sleutelen. Lage: "Art and music are platforms to influence and heal and facilitate conversations. It became really important to me to capture a certain sense of emotional complexity to the music, a little fuzziness. This record sits comfortably in the unknown."

Haagse muzikantenvereniging BID vraagt subsidie voor concertreeks

De Haagse belangenvereniging voor jazz, wereld- en improvisatiemuziek Den Haag, kortweg BID, heeft bij onder meer de gemeente Den Haag subsidie aangevraagd voor de programmering van Haagse jazz in de hofstad. BID wil onder meer in het seizoen 2021-2022 een reeks van tien concerten organiseren. Concerten organiseert BID overigens sinds maart al in samenwerking met het Haagse podium De Nieuwe Kamer. De concerten van maart en april konden door de coronapandemie niet doorgaan, maar voor mei staan optredens van onder meer Miguel Rodriguez Trio, Juraj Stanik Trio, Nueva Manteca en Red Light in de planning. BID telde eind maart 130 leden, waarvan 75% actief is als muzikant.

SOUNDS JAZZ CLUB

Brusselse Sounds Jazz Club sluit

De Sounds Jazz Club in Brussel sluit definitief zijn deuren. De huidige eigenaren, Sergio Duvalloni en Rosy Merlini, gaan met pensioen. De website van de club meldt nog dat een nieuw team de zaak in het voorjaar zal voortzetten – 'with the Sounds as a major place of culture in Brussels, with own new ideas also of course' – maar hier komt het dus niet meer van. De Sounds Jazz Club bestond sinds 1986.

Niet eerder uitgebracht werk Sarah Vaughan verschenen

Bij Lost Recordings, een label gespecialiseerd in vergeten live-opnamen van jazzgroten, verschijnt op 9 april een album van zangeres Sarah Vaughan. De nooit eerder uitgebrachte opnames werden op 9 november 1969 gemaakt tijdens een concert in de Philharmonie Berlijn als onderdeel van de Berliner Jazztage. Vaughan gaf twee concerten op het festival waarvan twintig nummers op het dubbelalbum staan. Eerder bracht het label ook opnames van Sarah Vaughan uit op het Jazzfestival Laren 1975.

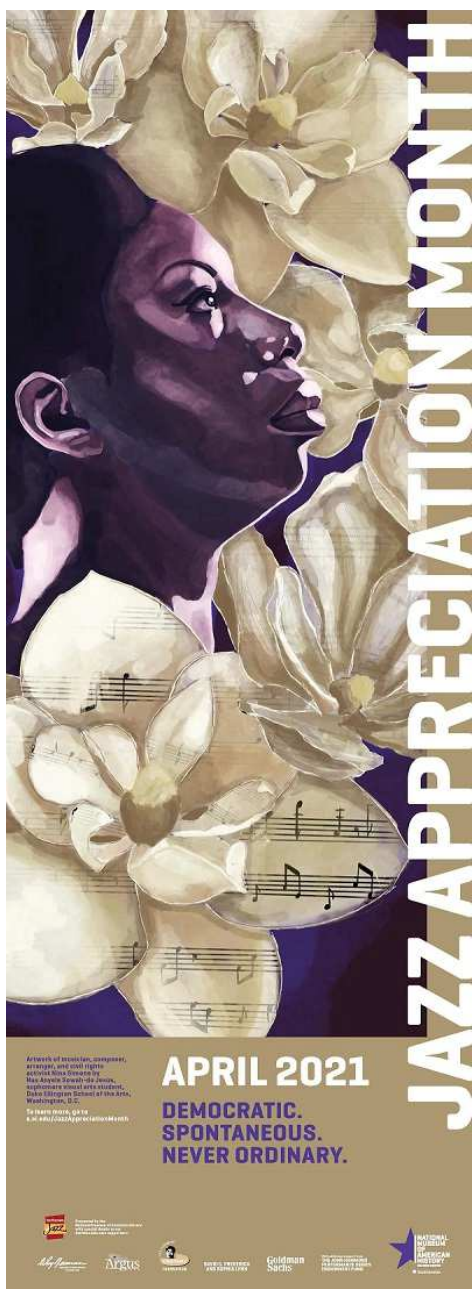
Zangeres Youn Sun Nah op het North Sea Jazz Festival 2019. (Foto: Joke Schot)

YOUN SUN NAH OP JAZZ MIDDELHEIM 2021

De Koreaanse zangeres **Youn Sun Nah** treedt op tijdens het festival **Jazz Middelheim 2021**. Verder speelt bassist **Bill Laswell** in een trio met **Laurie Anderson** en **John Zorn** in Antwerpen. Ook de Belgische drummer **Samuel Ber** is gecontracteerd. Hij betreedt zowel solo als met zijn projecten **Pentadox**, **Reservoir Ghosts** en **Malaby/Dumoulin/Ber** het podium. Op het affiche staan tevens oud-speler **Anouar Brahem** en de Franse basklarinettist **Michel Portal**. **Jazz Middelheim** vindt het tweede weekeinde van augustus plaats in **Park Den Brandt**.

Edwin Berg roept financiële hulp publiek in

Via het platform ko-fi.com roept pianist Edwin Berg de hulp van zijn publiek in: "Ik word nog net niet gek door het gemis aan de concerten. Om de energie weer de goede kant uit te doen stromen en om de eindjes aan elkaar te kunnen knopen heb ik een platform geopend." Berg biedt zijn muziek voor 3, 6 of 20 euro per maand aan. Hoe groter de bijdrage hoe groter zijn tegenprestatie de komende tijd. Bij een substantiële gift is hij bereid een concert bij de gever thuis te geven. Op YouTube legt hij uit hoe het werkt: <https://tinyurl.com/5yejsj7v>

APRIL JAZZ APPRECIATION MONTH
 April is sinds 2001 in de VS Jazz Appreciation Month. Speciaal daarvoor laat de initiator, het Smithsonian National Museum of American History, elk jaar een poster ontwerpen. Deze posters eren jazzmuzikanten die een blijvende impact hebben gehad op de jazz en zijn inmiddels verzamelobjecten. Omdat dit jaar het thema is: 'Women's Impact and Contributions in Jazz', staat zangeres-pianiste Nina Simone deze keer op de poster. Het ontwerp is van Naa Anyele Sowah-de Jesus, tweedejaars student virtuele kunsten aan de Duke Ellington School of The Arts in Washington, DC.

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Jef Neve, hier op North Sea Jazz 2015, speelt dit jaar op Jazz in Duketown. (Foto: Joke Schot)

Jazz in Duketown 2021 gaat hoe dan ook door

Met in ieder geval Sven Hammond Soul, New Cool Collective, Margriet Sjoerdsma Odelion Orchestra, Jef Neve, BRUUT! & Anton Goudsmit en PAX The Humanoid gaat Jazz in Duketown 2021 hoe dan ook door. Vanwege de coronapandemie worden eenmalig de gebruikelijke buitenpodia in de binnenstad vervuld voor onder meer de Verkadefabriek en Willem Twee Poppodium en/of Toonzaal. De organisatie heeft een aantal verschillende scenario's uitgewerkt, passend bij de verschillende mogelijke maatregelen. Afhankelijk van de situatie zullen de locaties definitief gekozen worden. Zeker is dat het evenement via een gratis livestream te volgen zal zijn, als het kan met publiek ter plaatse. Het festival Jazz in Duketown voltrekt zich tijdens de Pinksterdagen in Den Bosch, van 21 tot en met 24 mei.

Tom Wouters overleden

De Belgische musicus Tom Wouters is 27 maart op 49-jarige leeftijd overleden. Naast drums, marimba, vibrafoon speelde hij ook klarinet en basklarinet. Wouters was onder meer lid van de impro band Kamikaze (met Bart Maris (trompet en bugel) en gitarist Filip Wauters), richtte mede het RadioKUKAorkest op en was zo'n vijftien jaar lid van Flat Earth Society.

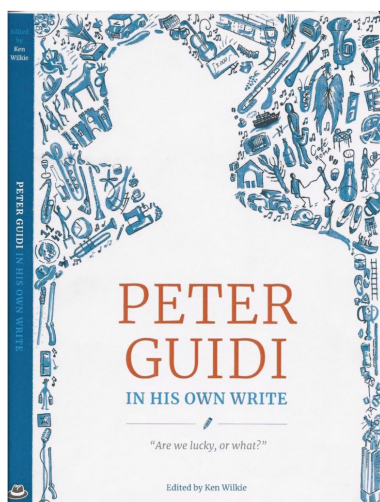
JAZZ IN BEELD (ARCHIEF)

Zangeres Zara McFarlane trad in 2017 in Eindhoven op tijdens het festival So What's Next. (Foto: Tom Beetz)

JAZZ OP PAPIER

EEN GEBOREN VERTELLER

Peter Guidi,
Ken Wilkie (red., voorw.),
Martha Maller (naw.)
Peter Guidi in his own write :
"Are we lucky, or what?"

[Amsterdam] :

Peter Guidi Foundation, 2021

151 pag. : ill. ; 24x17 cm.

ISBN 978-94-93226-16-6 pbk.

Prijs 25 euro.

www.peterguidifoundation.nl

Wie ooit een concert bijwoonde van een van Peter Guidi's bands met kinderen heeft dat ervaren als een wolk van geluk die over hem heen kwam. Als geen ander wist hij zijn enthousiasme en liefde voor de muziek op hen over te brengen. De kiem daarvoor werd gelegd tijdens zijn schooljaren in Glasgow. Hij had zich daar altijd wat geïsoleerd gevoeld, maar de wijze waarop zijn juf hem benaderde maakte veel goed. Het idee om hem speciale dingen te laten doen kwam spontaan en uit het hart: "it's simply caring. And it's how I teach too."

Het is een van zijn jeugdherinneringen die bepalend waren voor zijn verdere leven. Hij was al begonnen ze op te schrijven, toen hij, na dertig jaar aan de muziekschool in Amsterdam verbonden te zijn geweest, in 2017 afscheid nam. Hij had daar, tot veler waardering, meerdere bigbands geleid, wat resulteerde in een groot aantal prijzen en onderscheidingen.

Fluitist-saxofonist Peter Guidi (1949-2018) werd geboren in Glasgow, waar zijn Italiaanse grootvader was neergestreken om er in de industrie werk te vinden. Als Italiaanse immigrant had hij, mede ook als Rooms-katholiek binnen een overwegend Protestantse gemeenschap, te maken met vreemdelingenhaat. Ze werden schamper 'Eye-ties' genoemd; wij zouden zeggen: spaghettivreters. Maar zijn familie sloeg er zich, met veel bravoure, doorheen.

De hang naar het moederland bleef groot: grootvader leerde zijn vrouw kennen op een danspartij van Italianen in Schotland, vader vond een echtgenote op een familiefeest in hun oorspronkelijke regio Toscane. En ook Peter heeft altijd nog een sterke band met het land van zijn afkomst gehad, zoals blijkt uit zijn memoires. En die gaan dan ook voor een belangrijk deel over culturele aangelegenheden die verband houden met de plaatselijke historie.

Voorzover het muziek betreft - en dan speciaal jazz - bleek hij al vroeg een bijzonder gevoel te hebben voor geluiden, zoals dat van zijn moeders naaimachine, het ritme (en de reuk) van stoomlocomotieven en het natuurlijk geluid van de wind die door een houten fluit heen blaast. Zijn vader speelde klarinet en had een voorliefde voor Amerikaanse crooners als Dino Crocetti, Vito Farinola, Anthony Benedetto, oftewel Dean Martin, Vic Damone en Tony Bennett! Peter leerde het zich allemaal zelf en na verloop van tijd volgden er optredens, eerst in Jersey, een van de Kanaaleilanden, waar zijn ouders naartoe waren verhuisd, daarna door heel Europa en tijdens cruises. Hij leert de Amerikaanse klarinettist Tony Scott kennen, die hem wijst op de zorg voor zijn gebit, en is getuige van een bot ingrijpen van baritonsaxofonist Gerry Mulligan tijdens een optreden van Scott, ook op bariton: "You can't play that horn man!"

Het zijn allemaal kriskras opgeschreven verslagen en indrukken, die Guidi door zijn vroegtijdig overlijden helaas niet kon afronden en waarin redacteur Ken Wilkie een enigszins chronologische ordening heeft proberen aan te brengen. De verhalen, of ze nu over jazz gaan of niet, zijn het stuk voor stuk waard om te worden gelezen, want Guidi is een geboren verteller. Een selectie van zestig foto's uit zijn persoonlijk archief verhoogt nog eens de waarde van deze liefdevolle uitgave. De tekst, hoewel in het Engels, is makkelijk te volgen. Mocht het ooit tot een Nederlandse versie komen, dan lijkt mij de vertaling van de ondertitel met het homoniem 'write' in plaats van 'right' nog een hele klus. Het omslag is van Lisa Dröes, die attributen als een naaimachine, een radio en een kasteel in een soort krans tekende, waarbinnen zich het silhouet aftekent van de man over wie het gaat, met hoed. **Jan J. Mulder**

JAZZ OP DE PLAAT

SATOKO FUJI
Hazuki
Libra Records

Bezetting:

Satoko Fuji (piano).

Luister hier naar het stuk 'Invisible':

<https://bit.ly/3sHy46m>

Je kunt wegens corona niet naar de platenstudio; daarom zit je maar thuis op te nemen, in je oefenhok. Pal naast de keuken, waar je echtgenoot iets staat te koken. Er is geen airco maar wel een hittegolf. De deur open zetten gaat niet, vanwege de burens. Als gevolg van de pandemie is toch al je tournee naar de knoppen. Het enige wat overblijft is je beheersing van het instrument, je muzikale bagage, je onverminderde inzet en de zak met ijsblokjes, die om je nek hangt.

Hoe klinkt dat? Als dit album, want dat werd exact onder deze omstandigheden opgenomen. De titel 'Hazuki' betekent 'augustus', toen het verschrikkelijk warm was in Japan. Pianiste Satoko Fuji besloot dat ze zich niet liet kisten door de pandemie. Vanaf haar appartement - dat ze deelt met trompettist/partner Natsuki Tamura - streamde ze concerten en nam ze in het coronajaar maar liefst vier niet-fysieke cd's op. Ze komen dit voorjaar uit. Dit soloalbum er is er een van. De rode draad: corona is geen lolletje. Het pianospel klinkt onbarmhartig. Melodietjes en reguliere akkoorden ontbreken, behaaglijke swing is ook al afwezig. Maar dat is ook de bedoeling.

Het openingsstuk bepaalt al meteen de stemming. De linkerhand speelt met grote tussenpozen een motiefje van vier noten, dat geleidelijk een bezwerend karakter krijgt. Tussendoor raspt de rechterhand over de snaren in het binnenwerk - kriets, kriets, kriets - en wordt de suggestie gewekt dat een kat over de toetsen loopt. Af en toe klinkt een daverend gedonder in het laagste register.

Een ander stuk bestaat uit hoge, ontheemde nootjes die er ook niets aan kunnen doen. Weer een ander nummer heet 'Cluster' en is inderdaad een soort 'Concert Voor Twee Vlakke Handen'. Hierna krijgen we een track vol grote intervallen die ergens heen willen, nergens terecht kunnen en dus een voor een onverrichter zake huiswaarts keren.

Hoop op betere tijden lijkt ver weg; wie weet hebben ze daar in Japan ook steeds weer die toezeggingen dat iedereen spoedig een prik krijgt, afgewisseld door de zoveelste leveringsproblemen van AstraZeneca.

Satoko (1958) volgde een strenge klassieke opleiding in Japan en studeerde daarna nog eens af op Berklee. Wat betekent dat ze - naast de gebruikelijke pianoliteratuur van de 19de eeuw - ook het complete Real Book zal kennen, maar dan met de correcte akkoorden. Ze werd zodoende volgestouwd met techniek en theorie. Een keerpunt in haar leven was daarna een serie ontmoetingen met pianist Paul Bley. Hij leerde Satoko dat alles los te laten en haar intuïtie te volgen.

Dit proces resulteerde in haar huidige muziek, die vooral verwijst naar zichzelf. In de liner notes wordt gesproken van 'compositions', maar de indruk is, dat Satoko alleen wat notities op papier zette, misschien in de vorm van grafische notatie. Alles getuigt van diepe concentratie en dodelijke ernst. Ook al druppelde het zweet van haar voorhoofd en stond echtgenoot Tamura in de belendende keuken de sushi te bereiden.

Dit is maar een greep uit haar rijke oogst van dit voorjaar. Volgens het persbericht werkt ze toe naar haar honderdste album als (co-)leader. Een tipje van de sluier: op het album 'Moleculair' is ze te horen in allerlei soundscapes met vibrafonist Taiko Saito en op 'Busy Day' geeft ze trompettist Tamura de kans alle opgekropte emoties van zich af te blazen. Deze productiviteit beperkt zich niet tot coronatijd. Al in 2018 vierde ze haar zestigste verjaardag met twaalf albums, één per maand. Met ook grote ensembles, waarmee het blad Cadence haar bombardeerde tot 'the Ellington of free jazz'. **Jeroen de Valk**

AMSTEL BIG BAND**The Wheel****Amsterdams Fonds voor de Kunst**

Tijdens de coronaluwe zomermaanden van 2020 dook de Amstel Big Band de studio van altist Dirk Hooglandt in en nam het een aantal nieuwe stukken op. Onder de klinkende titel 'The Wheel' is deze muziek nu zowel op cd en als download te verkrijgen via de website van de band: amstelbigband.nl. De muziek is van Sven Schuster, de man die sinds vele jaren de band aanvoert. Dat Sven muziek kan schrijven wisten we al van eerder uitgebrachte cd's en de vele concerten van de Amstel Big Band. De composities zijn fris en eigentijds, maar ook diep geworteld in de jazzmuziek. Het zijn dansbare stukken met een soepele groove. Met de 'rap' in het openingsnummer 'Brothers and sisters' van Andy Ninvalle valt de band meteen met de deur in huis. Het is vette, dansbare funk. Die sfeer wordt dunnetjes over gedaan in 'The wheel', met een ronkende Elvis Sergo op orgel en een scattende Sietske Roscam Abbing. Daarna grijpen de andere bandleden hun kans in 'Social skills' met fraaie duetten tussen de tenoristen Antoine Sazio en Arthur Heuwekemeijer, en de trompettisten Sybren van Doesum en Coen Hamelink, waarna de zaak wordt afgeblust door Willy Becuwe op trombone en gitarist Robin Willems. De dansparty gaat verder in 'African dream'. Na een gedragen intro swingt het sluitstuk 'Back to the roots' je in up-tempo naar de finale. De Amstel Big Band is al vele jaren een van de vaste waarden in de Amsterdamse jazzscene. Misschien minder bekend dan de grote broer van het Concertgebouw, maar wel een bigband waar de pret en plezier vanaf spatten.

Sjoerd van Aelst**Bezetting:**

Karolis Sarkus, Dirk Hooglandt (altsax), Antoine Sazio, Arthur Heuwekemeijer (tenorsax), Jelle de Klerk (baritonsax), Robert Bogaart, Coen Hamelink, Mark Smit, Sybren van Doesum (trompet), Willy Becuwe, Peter Geurts, Arnoud Arntz, Marcel Hesselink (trombone), Elvis Sergo (orgel), Robin Willems (gitaar), Peter Boon (bas), Enea Besana (drums), Andy Ninvalle (rap & beatbox), Sietske Roscam Abbing (zang).

Luister hier naar het titelnummer:

<https://www.youtube.com/watch?v=Rpr9kcAYAWM>

BELMONDO QUINTET**Brotherhood****B Flat Records**

De Amerikaanse idolen worden op het doosje genoemd. Maar wij Jazzflitsers hadden zonder die informatie vermoedelijk al gehoord dat Wayne Shorter wordt geëerd met een Shorter-achtig stuk, Bill Evans met een piano-feature, Woody Shaw met van die buiten-harmonische trompetnoten en Yusef Lateef met een oosters klinkende track.

Tegelijk is dit een typisch Europees album van twee Franse gebroeders die ook nog hun vader eren: de semi-professionele saxofonist Yvan Belmondo, die eind 2019 overleed. Begin 2020 werd de cd 'Brotherhood' opgenomen.

Nog een Europees element is Chet Baker, die trompettist Stéphane Belmondo nadrukkelijk noemt als inspiratiebron. In de Verenigde Staten zal je dat niet gauw horen. De New York Times - zoals we allemaal weten de beste krant van de wereld - meldde bij herhaling dat Chet na de jaren vijftig niets meer van belang deed, en daarvoor eigenlijk ook al niet.

Als tweede invloed noemt Stéphane Freddie Hubbard. Diens spierballenvertoon is hier ver weg, wel horen we wat harmonische uitspattingen. Maar bij dat laatste denken we nog meer aan Woody Shaw. Verder ligt de nadruk minder op swing en het slagwerk en meer op lyriek en verfijning. De arrangementen worden minutieus-precies geblazen. Gelukkig is de swing niet afwezig; de band heeft een aangename cadans.

Het meest 'Amerikaans' klinkt het kwintet als saxofonist Lionel begint uit te pakken. Dan verandert de band in één klap in een Coltrane-kwartet, inclusief daverende trommels en een zware piano-linkerhand. De gelijkenis is dusdanig, dat je denkt: hier had ik toch al een plaatje van? Twee tracks hebben een intro dat suggereert dat de sopraansax van Trane elk moment met 'My favorite things' kan invallen.

Beter lijken de Belmondo's op dreef in de drie laatste stukken: een in zes-achtste ter nagedachtenis van Evans - pianist Legnini weet daar raad mee, en dat mogen we horen - en een tweeluik voor de oude Belmondo. Uit 'Song for dad' zou een chansonzanger zó een lied kunnen destilleren. Wonder-schoon.

Jeroen de Valk**Bezetting:**

Stéphane Belmondo (trompet, bugel), Lionel Belmondo (sopraan- en tenorsax, fluit), Eric Legnini (piano), Sylvain Romano (bas), Tony Rabeson (drums).

Bekijk hier een video over de plaat:

<https://www.youtube.com/watch?v=QPbYp-6Pkq4>

DER VERBOTEN
Der Verboten
Wide Ear Records

Hoeveel verschillende benaderingen er bestaan om open improvisatie te benaderen, wordt maar weer eens duidelijk in dit album van het Zwitserse kwartet Der Verboten. De plaat (die op vinyl wordt uitgebracht) kent twee lange stukken die elk een plaatkant beslaan. In de 17 à 18 minuten die de tracks duren is een voortdurende flow van muziek aanwezig, en wordt er collectief geïmproviseerd. Stiltes vallen er niet, al zijn er wel momenten dat niet alle muzikanten van zich laten horen. Vooral kant A, 'Litanie', kenmerkt zich door een vloeiende beweging zonder duidelijk ritme, die zich als een soort slang door tijd en ruimte beweegt. De minimalistische gegevens bevatten veel herhalingen en werken daardoor hypnotisch. De sfeer is duister en somber. Ook op kant B, 'Ether', is zo'n flow aanwezig, al zit hier meer variatie in, met een zich uit de donkere brij losmakende lyrische saxofoonmelodie als opvallend element. Hoewel er gebruik wordt gemaakt van puur akoestische instrumenten, lijkt de muziek soms elektronisch van aard. Beide stukken hebben wel iets weg van een vol geschilderd doek van Jackson Pollock, dat op het eerste oog ondoordringbaar lijkt, maar waar zich steeds meer details in ontfouwen. Geconcentreerd luisteren betaalt zich bij Der Verboten uit in een rijke klankwereld die toch niet zo minimaal is als op het eerste gehoor lijkt.

Herman te Loo

Bezetting:

Antoine Chessex (tenorsax),
 Frantz Lorient (altviool),
 Cédric Piromalli (piano),
 Christian Wolfarth (drums, percussie).

Luister hier naar 'Litanie':

<https://bit.ly/2PDRE4F>

DWIKI DHARMAWAN
Hari Ketiga
MoonJune Records

In 2017 nam de Indonesische toetsenspeler Dwiki Dharmawan in Catalonië het album 'Rumah Batu' op voor MoonJune Records. Een dag later vroeg producer Leonardo Pavkovich hem om samen met de reeds aanwezige drummer Asaf Sirkis en Touchgitarist Markus Reuter in de studio te improviseren. De opnamen werden vervolgens doorgestuurd naar vocalist Boris Savoldelli in Italië. Hij voegde er zijn eigen ideeën aan toe en vroeg zijn vriend Alessandro Ducoli om met songteksten en een verhaal te komen. Zo moest 'Hari Ketiga' (Indonesisch voor 'de derde dag') een conceptalbum worden. Het verhaal, dat in het uitgebreide boekje bij de dubbel-cd zit, gaat een beetje over 'life, the universe and everything,' zoals Douglas Adams dat zo ironisch verwoordde in zijn 'The Hitchhiker's Guide to the Galaxy'. Het stuurt de plaat in de richting van het werk van dichter-performer Copernicus (die ook een reeks platen maakte voor MoonJune). Maar als we de bombastische teksten even vergeten, blijft er muzikaal een fascinerend brouwsel over. Met alle elektronica ontstaat een soms duistere, ongemakkelijke sfeer, die de open improvisaties van Gong in herinnering roepen, zeker door de vintage klanken van de Mini Moog-synthesizer. Boeiend zijn deze passages zeker. Maar dankzij Savoldelli horen we ook liedjes langskomen die leunen op Italiaanse pop en zelfs opera. En Dharmawan is een begenadigd pianist die zowel zijn klassieke achtergrond als zijn jazz-chops ruim baan geeft én zijn Indonesische roots niet verwaarloost. In de twee propvolle cd's (bij elkaar ruim tweeënhalf uur muziek) zitten zeker momenten waar de flow wat lang blijft hangen, maar de muzikanten verrassen ook regelmatig. Zo vinden we op de tweede cd een tweetal stukken traditionele muziek die Dharmawan eerder opnam en inbedde in de improvisatie. Het doet denken aan het procédé van 'My Life In The Bush Of Ghosts' van David Byrne en Brian Eno. Kortom: 'Hari Ketiga' blijft voortdurend verrassen, en dat rechtvaardigt de lengte van het album zeker.

Herman te Loo

Bezetting:

Boris Savoldelli (zang, elektronica), Dwiki Dharmawan (piano, Mini Moog, Fender Rhodes, harmonium, elektronica), Markus Reuter (Touch-gitaren elektronica), Asaf Sirkis (drums, elektronica) + gasten.

DOPPLER TRIO
Archean
Zennez Records

De drie muzikanten Daniël van der Duim, Floris-Jan van den Berg en Hendrik Eichler, die zich hebben verenigd in het Doppler Trio, hebben iets met de kosmos. Al in hun eerste cd 'Nebula' was het mysterie van het heelal onderwerp van hun muziek. Deze fascinatie wordt nog eens dunnetjes overgedaan op de cd 'Archean', refererend aan de prehistorische periode waarin er leven ontstond op moedertje aarde. De inspiratie die dit oproept bij het Doppler Trio, ook al zo'n bewust gekozen naam met een linkje naar het ruimtebewustzijn van deze drie heren, vertaalt zich in onderhoudende stukken muziek met titels als 'Gaia', 'Life', 'Pangea' en 'Pelagornis'. Er is bij dit project over alles nagedacht. Sla Wikipedia er maar op na. De muziek is de verbeelding van kolkende lavastromen, verstilde oceanen, voorzichtig kruipende organismen en alles daar tussen in. Laat uw fantasie maar de vrije loop. Het leuke van deze cd is dat de muziek ook prima te beluisteren is zonder deze fascinatie. Het zijn gewoon heel goede eigentijdse stukken, uitgevoerd door een trio dat soms tekeergaat als een wild beest, maar ook heel esoterisch kan verstillen. Nergens dringt zich de gedachte op dat de bron van hun inspiratie aan de luisteraar wordt opgedrongen. Je kunt ook heel fijn meedeinen zonder visioenen van uitbarstende vulkanen en zich ontrollende reuzenvarens. De promotour van deze cd zal door de coronapandemie wel enige maanden opschuiven, maar een concertuitvoering van dit project Archean lijkt me zeker een aanrader. Dat hebben deze drie jonge Duits/Nederlandse muzikanten toch maar mooi geflikt.

Sjoerd van Aelst

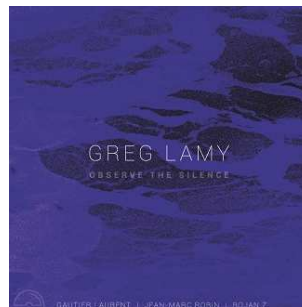
Bezetting:

Daniël van der Duim (piano, synthesizers),
 Floris-Jan van den Berg (bas, zang),
 Hendrik Eichler (drums, tablas, effects, keelzang).

Bekijk hier een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=oII0Eddcmlc>

GREG LAMY
Observe The Silence
Igloorecords.be

Soms blijft talent heel lang verborgen voor jazzminnend Nederland. De in Luxemburg woonachtige gitarist Greg Lamy is volgens mij zelden of nooit op de Nederlandse podia te gast. Toch is hij, gezien zijn biografie, geen kleine jongen met optredens door geheel Europa en Amerika en heeft hij een flinke discografie. De cd 'Observe The Silence' is vanaf het eerste nummer overtuigend. We hebben hier te maken met een allround gitarist die de kunst verstaat zijn gitaar te laten zingen. De stukken die hij schrijft zijn mooi, harmonisch en uitnodigend. De kern van de bezetting bestaat uit het vaste trio van Greg Lamy met Gautier Laurent op bas en Jean-Marc Robin op drums. Als gastspeler is Bojan Z toegevoegd. Deze Frans-Servische pianist voegt zich naadloos in het trio. Alhoewel Bojan Z zijn sporen in de jazz ruimschoots heeft verdiend, blijft hij dociel in de begeleiding en soleert hij spaarzaam. De muziek is melodisch jazzy, soms met een bluesy onderton. Alle stukken zijn gemakkelijk verteerbaar, maar zijn zeker geen easy listening. Daarvoor zijn de composities te fraai en de uitvoering te intens. Greg Lamy wordt weleens vergeleken met John Scofield, maar die vlieger gaat wat mij betreft niet helemaal op. Greg Lamy heeft meer een dromerige stijl van spelen en zijn eigen composities sluiten hier naadloos op aan.

Sjoerd van Aelst

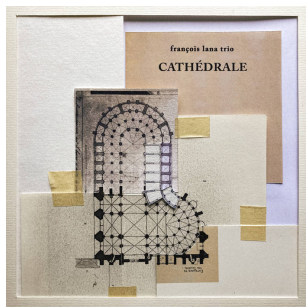
Bezetting:

Greg Lamy (gitaar),
 Gautier Laurent (bas),
 Jean-Marc Robin (drums)
 + Bojan Z (piano, fender rhodes).

Maak hier kennis met het Greg Lamy Trio:

<https://www.youtube.com/watch?v=OWNnrdjSuwg>

FRANÇOIS LANA TRIO
Cathédrale
 Leo Records

Met het titelstuk van dit debuutalbum van de jonge Zwitserse pianist François Lana, 'Cathédrale' is iets bijzonders aan de hand. De oorspronkelijke titel was 'Half speed' en het stuk (dat analogoog werd opgenomen) staat op halve snelheid op de cd. Dat geeft de muziek een onwezenlijke sfeer, die misschien het sacrale van het gebouw uit de titel uitdrukt. Ook het door de merkwaardige toonbuigingen van Lana's synthesizer gedomineerde 'Nocturne' komt vervreemdend over. Gek genoeg komen deze tracks aan het eind van een album dat grotendeels een totaal andere associatie oproept. Zo is het tweede nummer, 'Hillness', door de leider opgedragen aan pianist/componist Andrew Hill. En de meeste andere stukken laten zich ook in het rijtje passen van pianisten als Herbie Nichols, Paul Bley en Elmo Hope. Lana is een fijnzinnige pianist die zich niet nadrukkelijk opdringt aan de luisteraar en bovendien helder gestructureerde composities aflevert. Daarin bouwt hij rollen voor zijn medemuzikanten in. Zo zijn in 'Der Turm' breaks te horen waar drummer Phelan Burgoyne zijn soepele swing ten toon mag spreiden. Ook de zangerige bas van Fabien Iannone is een essentieel element in het totaalgeluid van het trio. Dat klinkt speels, subtiel en soms licht melancholiek, als een Zwitserse pendant van Ernst Glerums Omnibus.

Herman te Loo

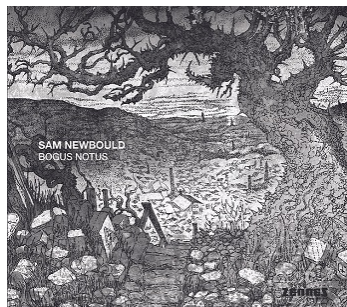
Bezetting:

François Lana (piano, synthesizer),
 Fabien Iannone (bas),
 Phelan Burgoyne (drums).

Luister hier naar 'Hillness':

<https://youtu.be/TyTXy5fNOA>

SAM NEWBOULD
Bogus Notus
 ZenneZ Records

Zijn komst in 2016 naar Nederland voor een studie aan het conservatorium van Amsterdam heeft de Britse altist Sam Newbould (1990) geen windeieren gelegd. Niet alleen leerde hij nog beter sax spelen dan hij na een studie in Berlijn al deed; hij hield er een puik kwintet aan over en vele contacten met andere jonge jazzmusici. Sam viel ook in de prijzen: in 2019 was hij een van de winnaars van Keep an Eye Records; vorig jaar was hij finalist in de Dutch Jazz Competition.

En nu ligt er een tweede cd: 'Bogus Notus', waarop Newbould te horen is met zijn eigen groep en een aantal gasten. De tracks zijn opgenomen in Studio 150 Bethlehemkerk in Amsterdam. Het album bevat acht composities van de bandleider waarvoor Sam putte uit zijn jeugdervaringen in de Yorkshire Dales. Hij schetst het contrast tussen de prachtige weidsheid van de leefomgeving en de strikte leefregels waarmee hij als kind te maken kreeg. In zijn geboorteland is Newbould ook geïnspireerd door Radiohead, Wayne Shorter, Engelse volksmuziek en 20ste-eeuwse klassieke muziek. Dat hoor je terug in zijn composities: een krachtige mix van jazz en rock. Tussen het stevigere werk is het nummer 'Song for Annie' – een zweriger jazzwals met folkinvloeden – een opvallend pareltje. Alleen in dit liedje horen we de zangstem van Beth Aggett. Bij een volgende samenwerking mag Newbould vaker een beroep op haar doen.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Sam Newbould (alt), Youngwoo Lee (toetsen), Bernard van Rossum (tenorsaxofoon), Daniel Nagel (contrabas), Guy Salamon (drums) + Ian Cleaver (trompet), Federico Calcagno (basklarinet), Billy Marrows (gitaar, zang), Beth Aggett (zang).

Bekijk hier een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=2RS8V6yKMPs>

LOET VAN DER LEE QUINTET
The Joy Of Playing – Play-A-Long
 Jazzshop Records (boek met twee cd's)

Trompettist Loet van der Lee bracht eind vorig jaar het album 'The Joy Of Playing' uit. Niet alleen zette hij hiermee een prachtig hardbop-album in de markt, hij levert er nu ook een tot in de puntjes verzorgd boek bij met de partijen en de akkoordenschema's en een meespeel-cd. Het concept en de vormgeving lijken op de 'play-along'-platen die Jamey Abersold sinds 1967 uitbrengt, alleen gaat Loet in de uitwerking nog een stapje verder.

Eerst even over de volledige cd. Wat opvalt bij het beluisteren van de tracks is het ongelooflijke speelplezier van het kwintet! Het is vrolijk, het swingt de pan uit, en de sound is voortreffelijk. Er zit veel variatie in de nummers en de sfeer doet denken aan platen van trompettist Lee Morgan en drummer Art Blakey. Je krijgt onvervalste hardbop te horen, gevolgd door prachtige ballads, diverse Latinsferen, New Orleans grooves en meer. Loet daagt zijn musici uit met stoere thema's met veel details in de arrangementen. Tensorsaxofonist Gideon Tazelaar pakt met zijn robuuste tenorsound prachtige tegenstemmen, de ritmesectie - met Tim Hennekes op drums en Cas Jiskoot op contrabas - gooit af en toe lekker gehoekte patronen in de strijd, en pianist Sebastiaan van Bavel steunt de melodie met inventieve aanvullingen. Alle solisten weten zonder meer van wanten. Dit album zou niet misstaan in de Blue Note-catalogus!

Op de meespeel-cd die bij het boek zit worden de thema's wel gespeeld maar zijn de solo's weggelaten. Op www.vanderleemusic.com zijn nog aanvullende meespeelversies te vinden waarop één of beide blazers zijn weggelaten. Er zit zoveel variatie in dit album dat er voor spelers van allerlei niveaus wel iets te halen valt. Wie nog niet beschikt over al te veel techniek kan genieten van het meespelen met de meer lyrische stukken met een mooie gedragen melodie en daar misschien ook een solootje op proberen. Andere thema's vereisen soms wel iets meer van de speler. Het grappige 'Dorham's delight' - een ode aan trompettist Kenny Dorham - heeft bijvoorbeeld een puntig thema in triolen waar je echt wel even flink op moet studeren. Het akkoordenschema is dan wel weer prima te doen als je een beetje de weg weet in de blues. Wie nog nooit in een vijfkwartsmaat heeft gespeeld, heeft in 'Half moon bay' de handen vol aan het thema en het in beeld houden van de eerste tel. Gelukkig is het akkoordenschema modaal gedacht zodat je niet ook nog allerlei gevechten met de akkoordprogressies hoeft te voeren. In de mooie ballad 'Little gospel' zullen de meeste spelers zich willen wentelen in de melodie en het zeer speelbare schema. Andere schema's vereisen soms weer wel een stevige dosis ervaring met het jazzidoom door de wat complexe akkoordverbindingen en een pittig tempo.

...vervolg in de rechterkolom

Maar daarvoor geldt dan weer dat je door alleen maar te luisteren naar wat Loet en zijn mannen er allemaal mee doen ook het nodige kunt opsteken. Het boekje tot slot is werkelijk prachtig verzorgd. Er zijn partijen voor bes-, es-, c-instrumenten en bassleutel-lezers. Alle articulatie tekens staan er netjes bij. De meeste thema's en schema's staan uitgelijnd op een even aantal maten per regel wat het overzicht altijd ten goede komt. Bij sommige stukken moet je midden in het schema omslaan. Dat moet je dan maar even met een extra kopietje oplossen.

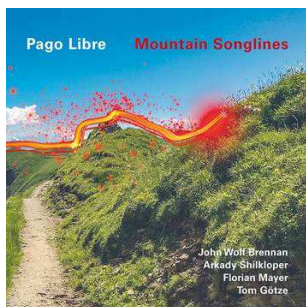
'The Joy Of Playing' is niet bedoeld als pure lesmethode, maar steekt door zijn hoge kwaliteitsniveau torenhoog uit boven lesboeken-met-cd waar de speler het moet doen met ingeblikte midi-sounds waar weinig ziel in zit. Van Loets werk valt op meerdere manieren te genieten: lekker luisteren of meeblazen waar je denkt dat je kunt aanhaken! Waarschijnlijk kun je er jarenlang plezier van hebben.

Bart Noorman

Bart Noorman is trompettist en geeft op het Utrechts Conservatorium aan de Jazz & Popafdeling les in harmonieleer, solfège en methodiek. Bart Noorman is tevens oprichter van de Virtual Music School (<http://virtualmusicschool.org>) waar hij een programma biedt voor fundamentele instrumentbeheersing. Er is ook een pakket gericht op improvisatoren en songwriters waarin frasering in melodie, harmonie en ritme wordt uitgelegd en geoefend.

Meer info: <https://www.vanderleemusic.com/shop>

PAGO LIBRE
Mountain Songlines
 Leo Records

Door zangeres Kristina Fuchs weten we al een aantal jaren dat de Zwitserse volksmuziek ten onrechte een oubollig imago heeft. Jodelen is immers de Zwitserse methode van boventoonzang en biedt een enorme klankrijkdom. Op 'Mountain Songlines', de nieuwe cd van het internationale kwartet Pago Libre (het eerste studioalbum in tien jaar), schitteren de Alpenklanken door middel van de alpenhoorn die Arkady Shilkloper bespeelt, plus de jodelbijdrage van Sonja Morgenegg in 'Tü-da-do'. In dit stuk baseert componist John Wolf Brennan zich op een summier melodisch gegeven dat in (bijna) alle Zwitserse volksmuziek terug te vinden zou zijn. De groep combineert deze gedachte met het idee dat een landschap door melodische lijnen met elkaar verbonden zou zijn. Vandaar ook de titel (die verwijst naar het beroemde boek 'Songlines' van Bruce Chatwin over de Aborigines in Australië). Het blijft overigens niet bij muziek uit Zwitserland, want de vier heren zijn eclectisch genoeg. Zo heeft Tom Götze zich voor 'Cümbüs' laten inspireren door Turks-Koerdische muziek en neemt hij ons in 'von der Armenischen Prinzessin' mee naar de melancholieke klanken van Armenië. Pago Libre combineert het allemaal met een sterke, swingende ritmiek (en dat zonder drummer!) en een subtiele esthetiek die aan moderne kamermuziek doet denken. En zo doen ze dat (met de nodige personeelwisselingen in de loop der jaren) al ruim dertig jaar.

Herman te Loo

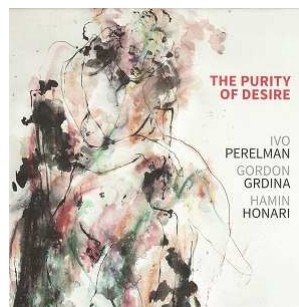
Bezetting:

Arkady Shilkloper (hoorn, alpenhoorn, didgeridoo, zang), Florian Mayer (viool, zang), John Wolf Brennan (piano, zang), Tom Götze (bas, stem) + Sonja Morgenegg (zang).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://www.pagolibre.com/mountain-songlines>

PERELMAN/GRDINA/HONARI
The Purity Of Desire
 Not Two

In de omvangrijke discografie van tenorsaxofonist Ivo Perelman is dit nieuwe album, 'The Purity Of Desire', een verrassing. Voor het eerst schaaft hij twee muzikanten aan zijn zijde die niet-westerse instrumenten bespelen. In januari van het vorig jaar streken de Canadezen Gordon Grdina (ud), Hamin Honari (tombak, daf, percussie) neer in de Park West Studio in Brooklyn om met de New Yorkse Braziliaan muzikaal in gesprek te gaan. Het principe was weer even eenvoudig als het moeilijk is, zeker voor een eerste ontmoeting: pure improvisatie zonder enige afspraak vooraf. Met deze twee nieuwe gasten levert het behoorlijk ritmische muziek op, en dat is niet de parameter die het meest in het oor springt in de andere muziek van Perelman. Maar zijn kronkelende melodieën passen wonderwel bij de muziek van Grdina en Honari, die al op een langere samenwerking kunnen bogen. Het drietal houdt zich overigens verre van het maken van een soort (pseudo-)Arabisch muziek. Natuurlijk zitten er in het trommelwerk of de grooves van de ud invloeden uit de muzikale wereld waarin ze zijn ontstaan, maar ze vormen niet de hoofdlijn. En ook in de improvisaties van Perelman horen we een enkele Arabische melodiekrul voorbijkomen, maar ook hij blijft geheel zichzelf – niet dat we anders zouden verwachten. Desalniettemin horen we hem hier andere beslissingen nemen dan hij bijvoorbeeld in zijn vaste duo met pianist Matthew Shipp zou hebben genomen. Het maakt 'The Purity Of Desire' tot een nieuw hoofdstuk in de immer boeiende ontwikkeling van een muzikant die nooit stil blijft staan.

Herman te Loo

Bezetting:

Ivo Perelman (tenorsax),
 Gordon Grdina (ud),
 Hamin Honari (tombak, daf, percussie).

Luister hier naar de titeltrack:

<https://youtu.be/7JRP0ndYRUM>

Q-SOME BIG BAND**Dreamin'**

Eigen Beheer (<https://www.qsomebigband.com>)

Op Dreamin', het debuutalbum van de jonge Belgische Q-Some Big Band, staan elf composities uit eigen gelederen. Acht daarvan zijn afkomstig van bandleider en trombonist Manten van Gils. Verder horen we werk van gitarist Gabriele di Franco, pianist Robbe Willems en trompettist Pierre-Antoine Savoyat.

De werken worden vlekkeloos uitgevoerd in een standaardbezetting van vijf saxen, vijf trompetten, vier trombones en vier ritme. De 18-koppige band heeft een leadtrompettist die het bandgeluid in tuttipassages stevig en stabiel stuurt, soms op stratosferische hoogten.

Wie bigbandmuziek associeert met bijvoorbeeld Count Basie of Thad Jones, heeft het hier mis. Dit is in hoge mate doorgecomponeerde muziek waarbij de componisten van de band vanuit uiteenlopende achtergronden te werk zijn gegaan: jazz, brassbandmuziek, klassieke muziek, filmmuziek en muziek bij games.

In 'Square planet' van Manten van Gils en diverse andere stukken vallen allerlei klassieke componeertechnieken op. De opzet is veelal orkestraal, met uitgebreide intro's, gelaagd gearrangeerde thema's, diverse tussenspelen, thematische variaties, snelle loopjes en polyfone passages. Het idioom en de voicings (stemvoeringen) doen vaak aan HaFaBra-muziek (Harmonie, Fanfare, Brassband) denken. Ingebed in de uitvoerige arrangementen wordt er ook nog gesoleerd door diverse bandleden. Zo is er een mooie altsaxsolo in 'Playful', een zuivere sopraansaxsolo in 'A girl named Eddie', duospel tussen trompet en trombone (beiden met plunger) in 'Blues for F' en een met distortion gespeelde gitaarsolo in 'Prototype'. Laatstgenoemd stuk, van pianist Willems, heeft een enigszins 'Spaanse' klank door chromatische verschuiving van akkoorden (een halve toons-afstand omhoog en weer terug).

Nogal wat arrangementen bevatten een flinke veelheid aan ideeën, weliswaar op een hoog arrangeertechnisch niveau, maar hier en daar wat te overdadig. Soms zit er in één stuk genoeg muzikaal materiaal voor drie zelfstandige stukken. Daarentegen is 'Raw I' van Van Gils een plechtige, serene hymne, met lange noten, uitgaand van de toonhoogtes D, A en C. In 'Blues for F' van Di Franco zit tegen het eind een sterk "shout chorus" waarin we een echte bigbandstijl herkennen. Deze compositie eindigt overigens, merkwaardigerwijze, met een piepklein vocaal stukje door Dunja Mees. Verder zitten er geen vocale bijdragen op dit album. Liefhebbers van blaasmuziek echter kunnen hun hart ophalen.

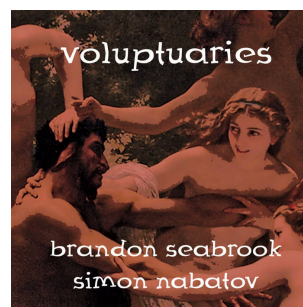
Ruud Bergamin

Bekijk hier een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=4AODQcSIvug>

BRANDON SEABROOK/SIMON NABATOV**Voluptuaries**

Leo Records

Brandon Seabrook kennen we vooral als de prettige gestoorde banjospeler op het album 'Loafer's Hollow' van Mostly Other People Do The Killing. In duoverband met pianist Simon Nabatov horen we wat hij allemaal op gitaar kan. En net als in mijn bespreking van dat voornoemde album (in JF 276) is er een zekere gelijkenis te horen met het spel van Eugene Chadbourne. Beiden zijn virtuozen die zich graag bedienen van de 'finger picking'-techniek en beiden zijn in staat om heel snel van genre, snelheid en tempo te wisselen en de muziek volledig uit de klauwen te laten lopen. Datzelfde zaggedrag (en die virtuositeit) is ook kenmerkend voor Nabatov. Het tweetal, op hun debuutalbum als duo, 'Voluptuaries', is dus volkomen aan elkaar gewaagd, en dat levert fascinerende muziek op. Die kan pointillistisch en abstract zijn, of doen denken aan moderne gecomponeerde muziek, maar ook openlijk lyrisch zijn, met veel gevoel voor schoonheid. Omdat Seabrook graag noten aanslaat om pas daarna het volume van zijn gitaar open te zetten (zoals Bill Frisell dat ook graag doet) ontstaan vloeiende lijnen. In het titelstuk zetten die Nabatov aan tot pianospel dat de luisteraar een gelukzalige grijns kan bezorgen. Veel andere stukken krijgen er iets ongreijpbaars door, dat tot herhaald luisteren uitnodigt.

Herman te Loo

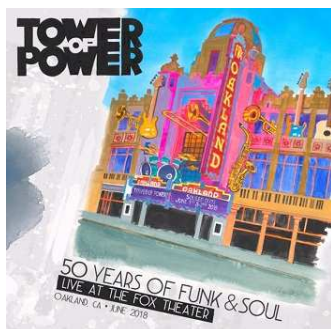
Bezetting:

Brandon Seabrook (gitaar),
Simon Nabatov (piano).

Beluister hier tracks van het album:

<https://bit.ly/31s7FNF>

TOWER OF POWER
50 Years Of Funk & Soul, Live At The Fox Theater
(Oakland june 2018)
Artistry Music

Uiteraard sprong ik een gat in de lucht toen Jazzflits-hoofdredacteur Hans van Eeden mij een berichtje stuurde met daarin een link naar de dubbel live-cd met dvd van de Amerikaanse funk & soul-band Tower of Power (TOP). Die cd's en dvd zijn gemaakt naar aanleiding van het vijftigjarige jubileum van de band in 2018. Alle TOP-fans zaten er dus al twee jaar op te wachten en nu is hij er dan eindelijk.

Helaas zat ik na die sprong in de lucht weer snel op mijn stoel met een aan depressie grenzende droefheid: Hans vond dat ik deze cd's en dvd maar niet moest bespreken in Jazzflits, want de muziek van TOP valt een beetje buiten het format van het blad. Ik schreef Hans het volgende: 'Iedere jazzliefhebber die een instrument bespeelt en dus Jazzflits leest, kent Tower of Power en heeft er diep respect voor!' Uit het feit dat dit stukje hier staat, kunt u opmaken dat Hans, die zelf maar liefst zes TOP-cd's op z'n harde schijf heeft staan, het met me eens was.

Voor zijn vijftigjarige bestaan heeft Tower of Power op 1 en 2 juni 2018 twee concerten gegeven en opgenomen in The Fox Theater in 'hometown' Oakland, waar het vijftig jaar geleden allemaal begon. In die vijftig jaar is er veel gebeurd met de band, maar een aantal zaken zijn ook vijftig jaar gelijk gebleven. Om te beginnen is dat een enorme, wereldwijde schare trouwe fans. Zelfs toen de band eind jaren zeventig na een totaal mislukt platencontract bij Columbia (het moest commerciëler) in de versukkeling raakte, mede door drank en drugs, bleven de concerten goed bezocht. Daarmee kon de band overleven. Die concerten bleven goed bezocht, omdat Tower of Power, ondanks de twee of drie halve discoplatten, altijd trouw is gebleven aan zijn eigen stijl. Die stijl is lastig te omschrijven. In een interview dat ik ooit had met oprichters Stephen Kupka (baritonsax) en Emilio Castillo (tenorsax/zang), kwamen we na 'funk' en 'original urban soul music' uit op 'Tower of Power music'. Ik denk dat dat de juiste term is. De tienmansformatie met vijf-koppige blazerssectie heeft zo'n eigen geluid en stijl dat termen als soul en funk wel in de buurt

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Bezetting:

Stephen 'doc' Kupka (baritonsax), Francis 'Rocco' Prestia (bas op vier nummers), David Garibaldi (drums), Roger Smith (toetsen, achtergrondzang), Tom Politzer (1ste tenorsax, achtergrondzang), Adolfo Acosta (2de trompet, bugel, achtergrondzang), Jerry Cortez (gitaar, achtergrondzang), Sal Cracchiolo (lead tromper, bugel, achtergrondzang), Marcus Scott (zang), Marc van Wageningen (bas).

Alumni: Chester Thompson (Hammond B3, clavinet), Lenny Pickett (tenorsax), Bruce Conte (gitaar), Ray Greene (trombone).

Extra musici: Dave Eskridge (blaas- en strijkarangementen, toetsen), Melanie Jackson, Tony Lindsay (achtergrondzang), Tower of Power Funky Strings.

komen, maar toch geen recht doen aan de unieke stijl van Tower of Power.

Die stijl vraagt nogal wat van de muzikanten. Het moet allemaal loeistrak zijn, contrapuntisch en zeer energiek. Nu vele leden van de band ver in de zestig of in het begin van de zeventig zijn, kun je je afvragen of ze dat allemaal nog wel in huis hebben. Het antwoord is kort: ja. '50 Years Of Funk & Soul Live At The Fox Theater' bewijst dat de band nog net zo energiek klinkt als op de dubbel-live-elpee 'Live And In Living Color' uit 1976. Veel nummers die op die twee elpees stonden, staan ook weer op deze dubbel-cd en blijken absoluut niet ingeboet te hebben aan actualiteit of moderniteit. De muziek van Tower of Power is wat dat betreft volstrekt tijdloos. Oudjes als 'Stroke', 'You're so wonderful so marvelous', 'On the serious side', 'Soul vaccination', 'Drop it in the slot', 'Maybe it'll rub off', 'Don't change horses', 'Squib cake', 'Digg'in' on James Brown' en 'You're still a young man' worden door de met gastmuzikanten en oud-leden uitgebreide band waanzinnig goed, strak en swingend gespeeld. Soli van onder anderen de saxofonisten Tom Politzer en Lenny Pickett, trompettist Sal Cracchiolo en hammondorganist Chester Thompson zijn een genot om naar te luisteren. De koortjes, normaal gesproken door de blazers gezongen, krijgen op deze twee cd's een extra dimensie door de achtergrondzangeres Melanie Jackson en achtergrondzanger Tony Lindsay. Dat er ook strijkers zijn ingezet, vervulde mij in eerste instantie met argwaan, maar de Tower of Power Funky Strings zijn op de nummers waarop ze meedoen mooi en ondersteunend zonder glijerig te worden.

Dat de inmiddels 74-jarige drummer David Garibaldi nog net zo soepel, strak en onnavolgbaar speelt als in de jaren zeventig, is illustratief voor de hele band. Alle jongens 'van toen' die nog in de band zitten (er zijn in de loop van de jaren veel wisselingen geweest) kunnen het allemaal nog.

Kortom, deze goed opgenomen live-dubbel-cd van Tower of Power is oud vertrouwd swingend, strak en stomend en een must-have voor elke jazzliefhebber.

Gijs Ornée

YSKAN
Yskan
Eigen Beheer

Vrijgevochten. Dat is een treffende beschrijving van de muziek van de Belgische gitarist en componist Geert Hendrickx. Met zijn band Yskan zoekt hij – in 2005 als twaalfjarige winnaar van de Graspop Metal Meeting - de rauwe randen van jazz, blues en rock op, onder andere met het donkere geluid van de baritongitaar. De groep stoort zich niet aan conventies in de jazz en dat is natuurlijk altijd een pre. Met de jonge Anneleen Boehme op bas, Simon Raman op slagwerk en Sam Comerford op saxen heeft Hendrickx het goed voor elkaar. De drie volgen het soms tegen het atonale aanschurkende grovere gitaarwerk van de bandleider met speels gemak. Maar Yskan is echt een band, geen begeleidingsgroep voor Hendrickx. Comerford heeft een flinke inbreng als solist. Hij is de meest jazzy instrumentalist.

Bas en drums trekken hun eigen spoor. De acht stukken van de hand van Hendrickx, opgenomen in de Academiezaal in Sint-Truiden - zijn een kapstok om spontane ideeën aan op te hangen. Onderwijl rockt en scheurt de bandleider met zware oversturing onvermoeibaar door. Wonderlijk genoeg hoor je toch dat Yskan uit jazzers bestaat, maar deze Vlamingen laten zich op geen enkele wijze beperken door de grenzen van genres. En waarom zouden ze ook.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Geert Hendrickx (gitaar, baritongitaar),
 Sam Comerford (tenor, bassax, klarinet),
 Anneleen Boehme (contrabas),
 Simon Raman (drums).

Maak hier kennis met Yskan:

<https://www.youtube.com/watch?v=ToJ8R4E717k>

THE WORKERS
Altbüron
Wide Ear Records

'Altbüron' verwijst naar het Zwitserse dorp waar dit debuutalbum van het kwartet The Workers werd opgenomen. Het is een dreamteam met vier ervaren muzikanten uit de Zwitserse improvisatiescene. Stuk voor stuk zijn het virtuozen, zowel op hun instrument als in hun rijke muzikale bagage. De 42 minuten durende muziek trekt langs alle mogelijke sferen en genres. Er is veel abstractie, maar de beide blazers laten ook ruimte voor rondborstige melodieën. Drummer Alex Huber houdt van subtiel inkleuren, maar is ook niet vies van een lekkere groove of een stevig robbertje swingen en heeft daarin in bassist Christian Weber een betrouwbare partner. Altsaxofonist Omri Ziegele voegt af en toe wat gesproken tekst improvisaties toe, die voor verrassing en vervreemding zorgen. Zo hoef je je als luisteraar geen moment te vervelen, zonder dat de muziek als een eclectische hutspot overkomt.

Herman te Loo

Bezetting:

Urs Leimgruber (sopraansax),
 Omri Ziegele (altsax, fluit, stem),
 Christian Weber (bas),
 Alex Huber (drums).

Luister hier naar het album:

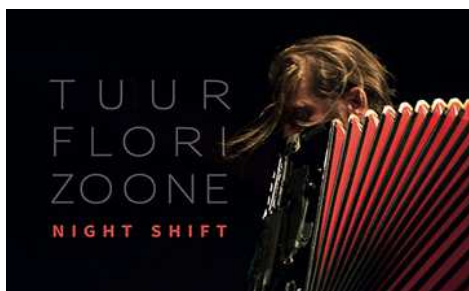
<https://bit.ly/3dIQJTT>

VARIA

'All That Jazz', de podcast

'De ideale podcast om de spannende geschiedenis van de jazz te verkennen!', zo noemen de makers van de podcast 'All That Jazz' hun reeks. Die makers zijn auteur Karel Van Keymeulen en programmamaker Tine De Donder van de Vlaamse omroep Klara. In acht afleveringen van een klein halfuur passeren enkele van de meest iconische jazzplaten de revue en duiken ze in een bepaalde 'mood': van blues tot swing, over hartstocht en revolutie. Van Keymeulen vertelt onder meer over zijn memorabele ontmoeting met Chet Baker in 1983 in het keldertje van jazzclub de Kave in Lauwe. Of hoe Art Blakey de voorbereiding van zijn interview gewoon van tafel veegde, en over een warm gesprek met een genereuze Sonny Rollins. De podcast is een uitvloeisel van het boek 'All That Jazz' dat Van Keymeulen in september 2020 publiceerde en waarin hij vijftig iconische nummers onder de loep neemt.

Beluister hier een korte inleiding op de reeks: <https://bit.ly/398p5mQ>.

Muziek Tuur Florizoone inspireert zes kunstenaars

Accordeonist Tuur Florizoone vroeg zes Vlaamse kunstenaars om zich voor een kunstwerk te laten inspireren door een van de vijftien nummers van zijn laatste cd 'Night Shift'. Het gros van deze composities was het resultaat van nachtelijke improvisaties tijdens de lockdown en ze zijn te omschrijven als filmische en intieme 'soundscapes'. Magnumfotograaf Harry Gruyaert, schrijver Herman Leenders in duo met tekenaar Pieter Fannes, kunstenaar Annelies Vanhaverbeke, enkele beloftevolle studenten van PARTS (School for Contemporary Dance) en choreograaf en uitvinder Ugo Dehaes zeiden ja en gingen aan de slag. Zij werden bij het maken van hun kunstwerk gefilmd door de cineasten Laura Zualaert, Valéry Faidherbe en Bart Zwysen. Dat leverde vijf films op met een lengte van drie tot zeven minuten. Ze zijn te vinden op www.tuurflorizoone.be.

Jan Wessels op het podium van Hothouse Redbad, Leeuwarden. (Foto: © Jos Krabbe)

TROMPETTIST JAN WESSELS: 'ALS IK CORONA KRIJG IS HET EINDE VERHAAL'

Trompettist Jan Wessels (57) zit door de coronapandemie gedwongen thuis in Hengelo. Een hele overgang, want voor zijn werk reist hij normaal gesproken jaarlijks meer dan 60.000 kilometer. In een interview met Herman Haverkate van de Twentse krant Tubantia reflecteert hij 16 maart op zijn huidige bestaan. Corona hangt als een zwaard van Damocles boven zijn hoofd: "Een blazer als ik leeft van adem en lucht. Als ik corona krijg, dan raakt dat niet alleen mijn gezondheid, maar ook mijn bestaan. Simpel gesteld: dan is het einde verhaal."

Zelf houdt hij het isolement nog wel vol, zegt hij, "maar als ik kijk naar mijn collega's en leerlingen op het conservatorium, dan bekruipt me een groot gevoel van wanhoop. Samenspelen, de ziel van ons vak, is er niet meer bij. Ik probeer er zo goed en kwaad als het gaat de moed in te houden met mijn studenten, maar de situatie is natuurlijk diep triest. Ze voelen zich ontheemd en van hun toekomst beroofd." Wessels ziet nu in de praktijk het gelijk bewezen van de les die hij zijn leerlingen altijd meegeeft: "Ik zeg altijd tegen mijn leerlingen: focus je niet alleen op dat instrument, maar hou het breed. Zonder die breedte is muziek een moeilijk vak. Nu, in coronatijd, zie je de gevolgen. Bijna alle collega's zitten thuis. Ze studeren, net als ik, maar het is voor jezelf. Doe je het niet, dan glij je af. Een dag niet studeren, is twee dagen achteruit." Zelf heeft Wessels altijd meer gedaan dan spelen alleen: "Ik heb het altijd gecombineerd: spelen en schrijven. Later kwam het lesgeven daar nog bij. Het zijn de drie poten onder mijn bestaan." Voor dat lesgeven gaat hij nog wel zo nu en dan de deur uit: "Je kunt trompetles niet alleen maar online geven. Ik ben ze ook fysiek blijven zien. Voor dit soort lessen op een conservatorium geldt een uitzondering. Bang ben ik niet geweest, wel voorzichtig. Deurkrukken en tafels schoonmaken en alles wat erbij komt: ik heb het allemaal met grote nauwkeurigheid gedaan."

SPOTIFY AFSPEELLIJST JAZZFLITS 355

Wij maakten voor u een Spotify-afspeellijst met nummers uit de in deze Jazzflits op pagina 6 en verder besproken platen. Klik hier om te luisteren: <https://spoti.fi/3rizvq2>

VARIA (VERVOLG)

Weer virtuele 'Pubquizz' van jazzpodium De Tor Enschede

Op 16 april vindt op instigatie van het Enschedese podium De Tor andermaal een virtuele pubquizz plaats met vragen over jazz. De eerste editie van de zogenoemde Pubquizz ging op 5 maart de lucht in en was zo geslaagd dat deze voor herhaling vatbaar was. De presentatie is in handen van De Tor-voorzitter Willem Habers en de omliggende muziek wordt verzorgd door Caroline Goudswaard (zang), Will Maas (toetsen), Mark Weber (gitaar), Tonnie Telgenkamp Oude Koehorst (basgitaar), Ruud Ouwehand (contrabas) en Niek Woesthuis (drums). Het evenement start om 20.00 uur en deelname is gratis. Opgeven via: <https://bit.ly/2PANsCH>

Nieuwe podcasts in reeks met Haagse jazzmusici

Eind maart zijn drie nieuwe podcasts toegevoegd aan de reeks waarin saxofonist Ben van Dungen met Haagse musici praat en speelt. De reeks telt inmiddels een vijftiental afleveringen. Van den Dungen: "Het is belangrijk dat Haagse musici in hun eigen stad een podium hebben, zich kunnen ontwikkelen en zich kunnen laten horen. Zo lang corona ons in de greep houdt doen we het virtueel." Onder anderen Ellister van der Molen, Eef van Breen, Michael Varekamp, Juraj Stanik, Eric Ineke en Boris van der Lek schoven al aan. Afleveringen met Jarmo Hoogendijk, Rob van Kreeveld en Robert Koemans liggen in het verschiet. De podcasts zijn binnenkort ook bij de Concertzender te horen.

Luister hier: <https://bit.ly/3m3XhFg>

Concertzender over Ben en Jarmo

Het Ben van den Dungen/Jarmo Hoogendijk Quintet staat 17 april centraal in het programma 'House of Hard Bop' van Eric Ineke op de Concertzender. Vanaf 17.00 uur staat hij een uur stil bij het kwintet dat vanaf medio jaren tachtig met zijn hardbop veel belangstelling genereerde. Het maakte tournees door Nederland, Europa, de VS en Canada. Eric Ineke maakte zelf als drummer deel uit van de kernbezetting van dit kwintet, naast pianist Rob van Bavel en bassist Harry Emmery. Als aanvulling op het programma doet Eric Ineke in de volgende Jazzflits zijn verhaal over deze tijd.

Luister hier naar de Concertzender: <https://www.concertzender.nl/>

OVERLEDEN

John Russell. (Foto: Helen Petts)

James Leary, c.20 maart 2021 (74)

Bassist, speelde in de jaren zeventig bij Earl Hines, Bobby Hutcherson en in 1982 bij Count Basie en was van 1996 tot 2011 de vaste bassist bij het Count Basie-orkest, dat toen onder leiding stond van drummer Dennis Mackrel en later trompettist Scotty Barnhart. Werkte mee aan theatervoorstellingen op Broadway.

Paul Jackson, 18 maart 2021 (73)

Bassist, werkte in de jaren zeventig langdurig samen met Herbie Hancock in diens funkband. Bouwde de laatste jaren een solo-carrière op met vijf platen onder zijn eigen naam. Stierf in een ziekenhuis nabij Tokio, Japan.

Freddie Redd, 17 maart 2021 (92)

Pianist, toerde in de jaren vijftig door Scandinavië, nam zijn San Francisco Suite op voor Riverside, maar vergaarde pas roem door zijn composities voor het theaterstuk The Connection, waarvan de muziek onder zijn naam verscheen op een Blue Note-elpee met altist Jackie McLean (1960). Deed dat nog eens over onder het pseudoniem I. Ching voor het Felsted-label in een andere bezetting met als leider trompettist Howard McGhee. Nam daarna nog een paar platen op, onder meer in Parijs, en vestigde zich in Los Angeles.

Mark Whitecage, 8 maart 2021 (83)

Amerikaanse saxofonist en klarinettist. Was een zoeker, speelde in allerlei combinaties, onder anderen met klarinettist Perry Robinson en vibrafonist Bobby Naughton. Was in Europa te horen met de groep van Gunter Hampel. Maakte onnoemelijk veel platen, meestal met musici die niet erg bekend zijn geworden.

Duffy Jackson, 2 maart 2021 (67)

Drummer, was een zoon van bassist Chubby Jackson. Speelde voor zijn twintigste al met tal van beroemdheden. Werkte veel voor de televisie, drumde bij Benny Carter, James Moody, Lionel Hampton en Illinois Jacquet, ging op tournee met de Count Basie band, die later, in de jaren tachtig, onder leiding stond van Thad Jones en Frank Foster.

Stefan von Dibrzynski, 24 februari 2021 (92)

Duitse klarinettist en saxofonist, had een vaste baan in de bigbands van Werner Müller, Max Greger en Paul Kuhn. Speelde daarna als gastsolist in andere bigbands, was actief als arrangeur en in het onderwijs.

John Russell, 19 januari 2021 (66)

Engelse gitarist, concentreerde zich in het begin op akoestische gitaar. Werkte samen met moderne saxofonisten als Evan Parker en de Zweed Mats Gustafsson. Veel platen, ook onder eigen naam, op Emanem. Was ook organisatorisch actief als oprichter van een club in Londen waar musici vrij konden spelen.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 29 maart 2021

1 Veronica Swift

This Bitter Earth
(Mack Avenue)

2 Yoko Miwa

Songs Of Joy
(ubuntu music)

3 Emmet Cohen

Future Stride
(Mack Avenue)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\).](#)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Hans Invernizzi, Peter J. Kortjen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Gijs Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot.

Logo: Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:**

Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren.

Adres(post): Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen.

Adres(e-mail): Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:**

JAZZFLITS behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

Datum: 1 april 2021

Heine Hansen. (Persfoto)

Viktor Bensusan, jazzdergisi.com:

CHRIS POTTER CIRCUITS TRIO

Sunrise Reprise (Edition Records)

Henning Bolte, *Written in Music*:

MEOW

Mice! (Oscar Productions)

Tony Dudley-Evans, *LondonJazz News*:

DUNMALL/PURSGLOVE/BRICE/WILLIAMS

Palindromes (West Hill Records)

Patrik Sandberg, *JAZZ/Orkesterjournalen*:

DR. LONNIE SMITH

Breathe (Blue Note)

Cim Meyer, *Jazz Special*:

HEINE HANSEN TRIO

Signature (Storyville)

Lars Mossefinn, *Dag og tid*:

HEDVIG MOLLESTAD TRIO

Ding Dong. You're Dead (Rune Grammofon)

Matthieu Jouan, citizenjazz.com:

KARIN JOHANSSON & LISEN RYLANDER LÖVE

Arter (Havtorn Records)

Axel Stinshoff, *Jazz thing*:

FLOATING POINTS, PHAROAH SANDERS

Promises (Luaka Bop)

Luca Vitali, *Giornale della Musica*:

PAOLO ANGELI

Jar'a (ReR Megacorp)

Madli-Liis Parts, *Muusika*:

JACOB BRO

Uma Elmo (ECM)

Paweł Brodowski, *Jazz Forum*:

MICHAŁ TOMASZCZYK & PETTER OLOFSSON

Sketches From The North (MT001)

Mike Flynn, *Jazzwise*:

GOGO PENGUIN

GGP/RMX (Blue Note)

Anna Filipieva, *Jazz.Ru*:

ARSENY RYKOV TRIO

Forgotten Melody (Rainy Days Records)

Jan Granlie, salt-peanuts.eu:

WILLIAM PARKER

The Music Of William Parker – Migration Of Silence Into And Out Of The Tone World Volumes 1-10 (Aum Fidelity, Centering)

Christine Stephan, *Jazzthetik*:

OLIVIER MASCARENHAS

Plays Works by Gulda & Kapustin/Gulda spielt Jazz, Aufnahmen aus dem NDR Archiv von 1958 (DreyerGaido)

De Europe Jazz Media Chart [geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group.](#)